

Sygn. akt: III AUa 349/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Chądryńska

SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Protokolant: stażysta Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2013 r. w Łodzi

sprawy **H. G. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o składki,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 28 czerwca 2011 r., sygn. akt: VIII U 2432/08;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 349/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. ustalił H. G. (1) podstawy wymiaru składek oraz stan zadłużenia na: ubezpieczenia społeczne, tj. emerytalne, rentowe i wypadkowe za miesiące od lutego 1999 r. do sierpnia 2000 r., od października 2000 r. do grudnia 2000 r., od marca 2001 r. do maja 2001 r., od września 2001 r. do listopada 2001 r., od kwietnia 2002 r. do maja 2002 r., za lipiec 2002 r., od listopada 2002 r. do grudnia 2002 r., za wrzesień 2004 r., w kwocie 10.924,37 zł i odsetki w kwocie 12.594,00 zł liczone na 21 kwietnia 2006 r.; ubezpieczenie zdrowotne za miesiące od kwietnia 1999 r. do sierpnia 2000 r., od października 2000 r. do grudnia 2000 r., od lutego 2001 r. do maja 2001 r., od września 2001 r. do listopada 2001 r., od kwietnia 2002 r. do sierpnia 2002 r., od listopada 2002 r. lipca 2003 r., za grudzień 2004 r. w kwocie 2.544,08 zł i odsetki w kwocie 2.883,00 zł liczone na dzień 21 kwietnia 2006 r.; Fundusz Pracy za miesiące od lutego 1999 r. do sierpnia 2000 r., od października 2000 r. do grudnia 2000 r., od lutego 2001 r. do maja 2001 r., od sierpnia 2001 r. do września 2002 r., od listopada 2002 r. do czerwca 2003 r., za grudzień 2004 r. w kwocie 1.104,25 zł i odsetki w kwocie 1.156,00 zł liczone na dzień 21 kwietnia 2006 r.

Odwołanie od powyższej decyzji ZUS w dniu 28 lipca 2006 r. złożył H. G. (1), zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że przedmiotowe składki nie zostały opłacone. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyjęcie, że składki zostały opłacone .

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania .

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2006 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu odwołania H. G. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. z 21 kwietnia 2006 r. w sprawie o składki, oddalił odwołanie.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2008 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu apelacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie o sygnaturze akt VIII U 2020/06 uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie w całości i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi do ponownego rozpoznania, pozostawiając Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego .

Na rozprawie w dniu 28 czerwca 2011 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniosła o jego oddalenie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 czerwca 2011 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie H. G. (1).

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. G. (1) prowadził działalność gospodarczą - Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowe (...) na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nr (...) wydanego przez Urząd Miasta Ł. Delegatura Ł.. Osobą współpracującą przy prowadzeniu działalności gospodarczej była żona wnioskodawcy J. G.. H. G. (1) zatrudniał, różną w poszczególnych okresach działalności , liczbę pracowników.

Od 1 stycznia 1999 r. H. G. (1) zgłosił się do ubezpieczeń społecznych także do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego.

Od 1 stycznia 2005 r. wnioskodawca zgłosił wyrejestrowanie z ubezpieczeń i wyrejestrowanie jako płatnik składek podając jako przyczynę zaprzestanie prowadzenia działalności.

Na podstawie dokumentów zaewidencjonowanych w (...) zidentyfikowano zgłoszenie płatnika składek (...), REGON (...), PESEL (...) od dnia 1 stycznia 1999 r. Dokument wprowadzono do systemu 19 lipca 1999 r. W dniu 17 maja 2001 r. płatnik złożył dokument ZUS ZIP A zmieniający nazwę skróconą z C. (...) na (...), złożono także druk (...) zmieniający adres zamieszkania płatnika składek. W dniu 21 czerwca 2005 r. Wydział Korekty i (...) sporządził druk ZUS ZIP A zmieniający dane płatnika na (...), PESEL (...) w celu prawidłowej identyfikacji dokumentów płatniczych i rozliczeniowych. W trakcie przeprowadzonej w dniach 8 czerwca 2005 - 31 sierpnia 2005 kontroli u płatnika składek (...) G. J. (1) NIP (...) REGON (...) PESEL (...) stwierdzono nieprawidłowości w dokumentach rozliczeniowych. Płatnik składał dwie deklaracje rozliczeniowe oznaczone takim samym identyfikatorem deklaracji oraz identyfikatorem NIP. W deklaracjach wykazywano należne składki za osobę prowadzącą działalność tj. J. G. i osobno za pracowników. W dniu 24 lipca 2006 r. na koncie płatnika (...) zaewidencjonowano dokumenty rozliczeniowe ZUS DRA uwzględniające nienależne zasiłki chorobowe.

Decyzją z dnia 6 lutego 2001 r. organ rentowy stwierdził brak prawa H. G. (1) do zasiłku chorobowego za okresy niezdolności do pracy: od 1 lutego 1999 r. do 15 marca 1999 r., od 19 lipca 1999 r. do 20 sierpnia 1999 r., od 18 września 1999 r. do 22 października 1999 r., od 6 grudnia 1999 r. do 16 lutego 2000 r., od 26 maja 2000 r. do 17 lipca 2000 r., od 10 października 2000 r. do 4 grudnia 2000 r. oraz zobowiązał H. G. (1) do zwrotu pobranych zasiłków chorobowych za

okresy: 1 lutego 1999 r. - 15 marca 1999 r., 19 lipca 1999 r. - 20 sierpnia 1999 r., 18 września 1999 r. - 22 października 1999 r., 6 grudnia 1999 r. - 16 lutego 2000 r. w kwocie 3.682,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 1.064,48 zł.

Decyzją z dnia 7 marca 2002 r. organ rentowy odmówił H. G. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 września 2001 r. do 6 listopada 2001 r.

Decyzją z dnia 22 stycznia 2003 r. organ rentowy odmówił H. G. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 22 listopada 2002 r. i za cały okres nieprzerwanej niezdolności do pracy.

W deklaracjach rozliczeniowych ZUS DRA H. G. (1) za miesiące od stycznia do października 1999 r., od stycznia 2000 r. do marca 2002 r., za listopada i grudzień 2002 r., od czerwca do grudnia 2004 r. nie złożył dokumentów rozliczeniowych z prawidłową podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy, wykazał podstawy wymiaru składek proporcjonalnie zmniejszone za okres złożonych zwolnień lekarskich.

W rozliczeniach podatkowych z Urzędem Skarbowym Ł. i Urzędem Skarbowym Ł. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej H. G. (1) wykazał dochody w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w wysokości: za rok 1998 - 20976,61 zł, za rok 1999 - 7604,26 zł, za rok 2000 - 34985,62 zł, za rok 2001 - 18035,65 zł, za rok 2002 - 0 zł, za rok 2003 - 29199,23 zł.

Zaległości z tytułu nieopłaconych przez H. G. (1) składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej wyniosły: na ubezpieczenia społeczne, tj. emerytalne, rentowe i wypadkowe za miesiące od lutego 1999 r. do sierpnia 2000 r., od października 2000 r. do grudnia 2000 r., od marca 2001 r. do maja 2001 r., od września 2001 r. do listopada 2001 r., od kwietnia 2002 r. do maja 2002 r., za lipiec 2002 r., od listopada 2002 r. do grudnia 2002 r., za wrzesień 2004 r. - 10.924,37 zł i odsetki w kwocie 12.594,00 zł liczone na 21 kwietnia 2006 r.; na ubezpieczenie zdrowotne za miesiące od kwietnia 1999 r. do sierpnia 2000 r., od października 2000 r. do grudnia 2000 r., od lutego 2001 r. do maja 2001 r., od września 2001 r. do listopada 2001 r., od kwietnia 2002 r. do sierpnia 2002 r., od listopada 2002 r. lipca 2003 r., za grudzień 2004 r. - 2.544,08 zł i odsetki w kwocie 2.883,00 zł liczone na dzień 21 kwietnia 2006 r.; na Fundusz Pracy za miesiące od lutego 1999 r. do sierpnia 2000 r., od października 2000 r. do grudnia 2000 r., od lutego 2001 r. do maja 2001 r., od sierpnia 2001 r. do września 2002 r., od listopada 2002 r. do czerwca 2003 r., za grudzień 2004 r. - 1.104,25 zł i odsetki w kwocie 1.156,00 zł liczone na dzień 21 kwietnia 2006 r.

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. ustalił H. G. (1) podstawy wymiaru składek i ustalił stan zadłużenia na: ubezpieczenia społeczne, tj. emerytalne, rentowe i wypadkowe za miesiące od lutego 1999 r. do sierpnia 2000 r., od października 2000 r. do grudnia 2000 r., od marca 2001 r. do maja 2001 r., od września 2001 r. do listopada 2001 r., od kwietnia 2002 r. do maja 2002 r., za lipiec 2002 r., od listopada 2002 r. do grudnia 2002 r., za wrzesień 2004 r., w kwocie 10.924,37 zł i odsetki w kwocie 12.594,00 zł liczone na 21 kwietnia 2006 r.; ubezpieczenie zdrowotne za miesiące od kwietnia 1999 r. do sierpnia 2000 r., od października 2000 r. do grudnia 2000 r., od lutego 2000 r. do maja 2001 r., od września 2001 r. do listopada 2001 r., od kwietnia 2002 r. do sierpnia 2002 r., od listopada 2002 r. lipca 2003 r., za grudzień 2004 r. w kwocie 2.544,08 zł i odsetki w kwocie 2.883,00 zł liczone na dzień 21 kwietnia 2006 r.; Fundusz Pracy za miesiące od lutego 1999 r. do sierpnia 2000 r., od października 2000 r. do grudnia 2000 r., od lutego 2001 r. do maja 2001 r., od sierpnia 2001 r. do września 2002 r., od listopada 2002 r. do czerwca 2003 r., za grudzień 2004 r. w kwocie 1.104,25 zł i odsetki w kwocie 1.156,00 zł liczone na dzień 21 kwietnia 2006 r.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości, na której podstawie ustalił, że składki były płacone osobno za prowadzących działalność i za zatrudnionych pracowników. Dokonano korekty kwot należnych, a nadpłaty zostały skonsumowane przez płatnika poprzez zaksięgowanie ich na nieopłacone zobowiązania za okresy za które brak było wpłat w dniu zaksięgowania lub jako nadpłata posłużyły do pokrycia zobowiązań w okresach późniejszych. Rozliczenie objęło wszystkie sumy korekt. Wystąpiła więc niedopłata u płatnika G. H. P. (...).

ZUS w pełnej wysokości rozliczył nadpłaty na dobro konta płatnika G. J. (2) PPHU (...). Powstały niedopłaty na koncie płatnika G. H. P. (...).

Stworzona przez firmę (...) sytuacja uniemożliwiła prawidłową identyfikację. Składki były opłacane przez dwie osoby fizyczne prowadzące działalność bez zawarcia umowy spółki, co oznaczało że zarówno H. G. (1) jak i J. G. byli odrębnymi płatnikami składek z tytułu prowadzonej działalności. Korekta deklaracji wprowadzona po kontroli ZUS była logiczną konsekwencją działań zmierzających do uporządkowania tej sytuacji. W efekcie złożonych korekt płatnik składek J. G. została z wpłatami składek wcześniej dokonanych, co oznaczało że wystąpiła nadpłata w wysokości składek płaconych na jedno konto dwóch płatników. ZUS żądał korekt deklaracji od płatnika H. G. (2) a jednocześnie nie zaliczył tych nadpłat na dobro jego konta po deklaracjach zostawiając nadpłatę na koncie płatnika J. G.. Wpłaty te były oznaczone numerem NIP (...) natomiast wszystkie wpłaty oznaczone numerem NIP (...) zaliczono na dobro płatnika H. G. (1). Takie postępowanie ZUS pozwoliło na czytelne odrębne rozliczenie obydwu płatników. W konsekwencji tak dokonanej korekty gestorem nadpłat stał się płatnik konta oznaczonego numerem NIP (...) i do niego należała decyzja co do sposobu wykorzystania nadpłat tzn. zachowanie nadpłat na poczet własnych rozliczeń lub przekazanie ich na konto drugiego płatnika. Wszystkie sporne wpłaty zostały skonsumowane na koncie J. G.. Płatnik nie złożył żadnej dyspozycji a więc ZUS zaliczył zaewidencjonowane nadpłaty na poczet zaległości płatnika J. G., powstały niedopłaty na koncie płatnika H. G. (1). Organ rentowy nie wydał żadnej decyzji w zakresie takiego zaliczenia wpłat ani też nie poinformował płatników o wystąpieniu nadpłaty na jednym koncie i niedopłaty na drugim.

Wpłaty dokonane 16 maja 2005 r. w wysokościach: 5.867,45 zł na FUS, 1245,13 zł na FUZ, 385,18 zł na (...) zaewidencjonowane zostały tylko raz i rozliczone na koncie C. (...), REGON (...).

H. G. (2) złożył korekty dokumentów rozliczeniowych za: styczeń 1999 r., marzec - grudzień 1999 r., luty - maj 2000 r., lipiec - październik 2000 r., grudzień 2000 r., styczeń - wrzesień 2001 r., listopad - grudzień 2001 r., styczeń - listopad 2002 r. styczeń - grudzień 2003 r. W korektach tych wnioskodawca nie wykazał składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe. W kwietniu 2010 r. wnioskodawca złożył korekty za miesiące: styczeń - maj 2004 r. także z pominięciem składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe.

Powyższe ustalenia Sąd Okręgowy oparł na dokumentach znajdujących się w aktach organu rentowego oraz akt sprawy, a także opinii biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości A.H. G. uznając je za wiarygodne źródło dowodowe. Dodatkowo oceniając opinię biegłego Sąd uznał ją za szczegółową, spójną, nie zawierającą sprzeczności, w której biegły dokonał szczegółowej weryfikacji i analizy dokumentacji zarówno z akt ZUS jak i z akt sprawy, załączonej w toku postępowania, dotyczącej spłat należności z tytułu składek.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd uznał odwołanie za nieuzasadnione.

Wskazując na treść przepisów art. 18 ust 8 , art. 20 ust 1 art. 33 ust 1 pkt 2 art. 47 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, ze zm.), a także art. 21 ust 1 obowiązującej do 31 marca 2003 r. ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 z późn. zm.) art. 23 ust 2 obowiązującej od 1 kwietnia 2003 r. do 30 września 2004 r. ustawy z 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz. U. Nr 45, poz. 391 ze zm.) art. 81 ust 2 obowiązującej od 1 października 2004 r. ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135 ze zm.), art. 21 ust 2 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia, art. 79 ust 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 26 ust 1 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, art. 29 ust 1 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia, art. 87 ust 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 53 ust 1 i art. 56 ust 1 obowiązującej do 31 maja 2004 r. ustawy z 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 2003 r., Nr 58, poz. 514 ze zm.), art. 104 ust 1 i art. 107 ust 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001 ze zm.), art. 24 ust 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu nadanym przepisami ustawy z 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 241, poz.

2074) wywiódł, że decyzja organu rentowego z 21 kwietnia 2006 r. została wydana prawidłowo, tak pod względem wyliczenia wysokości zaległości jak i zasad ich naliczania.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji w deklaracjach rozliczeniowych ZUS DRA H. G. (1) za miesiące rozliczeniowe wykazał podstawy wymiaru składek proporcjonalnie zmniejszone za okres złożonych zwolnień lekarskich, a ponieważ nie uzyskał uprawnień do zasiłku chorobowego nie było podstaw do zmniejszenia podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

Odnosząc się do kwestii opłacania składek, Sąd podzielił opinię biegłego z zakresu rachunkowości, stwierdzając, że stworzona przez firmę (...) sytuacja uniemożliwiła prawidłową identyfikację. Składki były opłacane przez dwie osoby fizyczne prowadzące działalność bez zawarcia umowy spółki, co oznaczało że zarówno H. G. (1) jak i J. G. byli odrębnymi płatnikami składek z tytułu prowadzonej działalności. Korekta deklaracji wprowadzona po kontroli ZUS była logiczną konsekwencją działań zmierzających do uporządkowania tej sytuacji. W efekcie złożonych korekt płatnik składek J. G. została z wpłatami składek wcześniej dokonanych, co oznaczało że wystąpiła nadpłata w wysokości składek płaconych na jedno konto dwóch płatników. ZUS żądał korekt deklaracji od płatnika H. G. (2), a jednocześnie nie zaliczył tych nadpłat na dobro jego konta po deklaracjach zostawiając nadpłatę na koncie płatnika J. G.. Wpłaty te były oznaczone numerem NIP (...) natomiast wszystkie wpłaty oznaczone numerem NIP (...) zaliczono na dobro płatnika H. G. (1). W oceni Sądu pierwszej instancji takie postępowanie ZUS pozwoliło na czytelne odrębne rozliczenie obydwu płatników. W konsekwencji tak dokonanej korekty gestorem nadpłat stał się płatnik konta oznaczonego numerem NIP (...) i do niego należała decyzja co do sposobu wykorzystania nadpłat tzn. zachowanie nadpłat na poczet własnych rozliczeń lub przekazanie ich na konto drugiego płatnika. Wszystkie sporne wpłaty zostały skonsumowane na koncie J. G.. Płatnik nie złożył żadnej dyspozycji, a więc ZUS zaliczył zaewidencjonowane nadpłaty na poczet zaległości płatnika J. G., a tym samym powstały niedopłaty na koncie płatnika H. G. (1).

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją ubezpieczony zarzucając: 1) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 3 kp które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegające na: niezasadnym przyjęciu, że składki były opłacane przez dwie osoby fizyczne prowadzące działalność bez zawarcia umowy spółki, co oznaczało, że zarówno H. G. (1) jak i J. G. byli odrębnymi płatnikami składek z tytułu prowadzonej działalności, w sytuacji gdy art. 3 kp operuje jednolitym określeniem „pracodawca”, które zostało wprowadzone dla oznaczenia każdego podmiotu zdolnego do zatrudniania pracowników i bezspornym jest, że podmioty będące wspólnikami spółki cywilnej, czy też tzw. „spółki rodzinnej” tylko wtedy pozostają podmiotami stosunków pracy „jako wspólnicy”, gdy łącznie występując po stronie pracodawcy zatrudniają pracowników w ramach współdziałania i dążą do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego;

2) Błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na niezasadnym przyjęciu, że składki były płacone osobno za prowadzących działalność i za zatrudnionych pracowników, w związku z czym dokonano korekty kwot należnych, a nadpłaty zostały skonsumowane przez płatnika poprzez zaksięgowanie ich na niezapłacone zobowiązania za okresy za które brak było wpłat w dniu zaksięgowania lub jako nadpłata posłużyły do pokrycia zobowiązań w okresach późniejszych, a w konsekwencji ZUS w pełnej wysokości rozliczył nadpłaty na dobro konta płatnika G. J. (1) PPHU (...) wskutek czego wystąpiła niedopłata u płatnika G. H. P. (...).

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnieśli o zmianę skarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania wnioskodawcy oraz zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że wspólnie z żoną prowadzili działalność na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej pod nazwą (...) P.P.H J. G., H. G. (2) i dzięki zapisowi z art. 3 kp nie musieli wspólnie podpisywać umów o pracę z pracownikami.

W związku z tym zdaniem apelanta nie można uznać za słuszną praktykę ZUS przypisania pracowników wspólnej firmy rodzinnej do konta rozliczeniowego jednego z małżonków i wyodrębnienia tym samym, jako osoby samodzielnie prowadzącej inną działalność gospodarczą drugiego małżonka ze wszelkimi tego konsekwencjami, które to dotyczą przedmiotu sporu w niniejszej sprawie. Skarżący podkreślił, że małżonkowie G. wspólnie prowadzili działalność

gospodarcza pod nazwą (...), a nie jak przyjął ZUS dwie odrębne działalności gospodarcze. Zdaniem wnioskodawcy z przepisów ubezpieczeniowych nie wynika, że płatnikiem składek za pracowników, w takiej sytuacji jest tylko jedno z nich, a wręcz odwrotnie - płatnikiem składek jest pracodawca, którym byli oboje małżonkowie.

Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2013 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł apelację, a także wniosek zawarty w piśmie z dnia 22 kwietnia 2013 roku dotyczący zaliczenia w poczet materiału dowodowego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 listopada 2010 roku (VIII U 2452/09) i Sądu Apelacyjnego z dnia 21 marca 2012 roku (AUa 207/11) w przedmiocie wysokości składek na ubezpieczenie wypadkowe obowiązujące płatnika H. G. (2) oraz złożonego na rozprawie pisma wnioskodawcy uzupełniającego apelację.

W ocenie skarżącego wyroki te potwierdzają nieprawidłowość zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji, bowiem Sądy te przyjęły, że małżonków G. należy uznać za jeden podmiot gospodarczy. Ponadto zdaniem apelanta ważne z punktu widzenia niniejszego sporu jest fakt, że małżonkowie G. prowadzą działalność gospodarczą pod jednym numerem.

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie apelacji dzieląc argumentację przyjętą w zaskarżonym wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W świetle poczynionych przed sądem pierwszej instancji ustaleń faktycznych, czego w istocie apelujący nie kwestionuje, oczywistym jest, iż składki wynikające z prowadzonej przez H. G. (1) działalności nie zostały opłacone w należytej wysokości. Czyniąc powyższe ustalenia sąd pierwszej instancji wszechstronnie analizował okoliczności sprawy, uwzględniając przywoływaną specyfikę księgowania jak i rozliczania wpłacanych składek wskazując przyjęty sposób identyfikowania wpłat. Przy czym rozliczeniem zostały objęte zarówno wpłaty identyfikowane jako wpłacane przez oboje małżonków G., prowadzących działalność z uwzględnieniem także wydawanych przez J. G. dyspozycji co do zadysponowania nadpłat.

Wskazane zostały również przyczyny niedopłaty, związane z błędnymi deklaracjami za okresy co do których odmówiono H. G. (1) wypłaty zasiłków chorobowych.

W aspekcie powyższych uwag, podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, że składki były płacone osobno za prowadzących działalność i zatrudnionych pracowników co doprowadziło do nie uzasadnionego rozdysponowania nadpłat przez płatnika J. G., nie może wywołać oczekiwanego skutku. Przede wszystkim przypomnieć w tym miejscu należy, że decyzja odwołanie od której zainicjowało niniejsze postępowanie sądowe wydana została 21 kwietnia 2006 roku i dotyczyła podstawy wymiaru składek oraz występującej na datę jej wydania zaległości składkowej H. G. (1) jako osoby podlegającej ubezpieczeniu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Wskazana decyzja nie obejmowała swą treścią składek za które H. G. (1) ponosił odpowiedzialność z racji prowadzenia wspólnie z żoną, bez formalnego zawarcia umowy spółki działalności gospodarczej i zatrudnianych przez tę działalność pracowników. W związku z powyższym całkowicie nietrafionym jest także podnoszony w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego art. 3 k.p.. Zarzut, który byłby skuteczny gdyby chodziło o składki za pracowników dla których pracodawcą, byli obje małżonkowie J. i H. G. (1) prowadzący działalność w formie tak zwanej spółki rodzinnej. Powyższe było szeroko omawiane w sprawie III AUa 207/11 tutejszego sądu, na co prawidłowo powołuje się pełnomocnik ubezpieczonego. Tyle tylko, że w rozpoznawanej sprawie nie podnoszono i nie wykazano aby ubezpieczony prowadzący wskazaną działalność gospodarczą był lub mógł być traktowany jako pracownik jednostki organizacyjnej (w rozumieniu art.3 k.p.) prowadzącej działalność.

Wskazana w decyzji podstawa wymiaru jak i zaległości składkowe odnosiły się do H. G. (1) i jego podlegania ubezpieczeniu jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą (art.8 ust.6 pkt. 1 ustawy systemowej przy uwzględnieniu regulacji art.2 ust.2 ustawy z 19 listopada 1999 roku prawo o działalności gospodarczej /

Dz.U.99.101.1178 ze zmianami/ i art..4 ust.1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. 04.173.1807).

W związku z czym spór w niniejszej sprawie dotyczył indywidualnego tytułu do ubezpieczenia, jakim legitymował się w tym okresie H. G. (1), który też w zakresie wskazanych składek był ich płatnikiem i ponosi odpowiedzialność za ich uiszczenie w należytej wysokości oraz we właściwym terminie. Indywidualny tytuł do ubezpieczenia społecznego, nawet wspólnika spółki cywilnej prowadzącego w ramach tej spółki działalność gospodarczą należy uznać za utrwalony w judykaturze. (patrz- SN II UK 146/08).

Uwzględnienie powyższych uwag, w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu także treści przepisu art.16 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dostatecznie wykazuje niezasadność zarzutów apelacyjnych.

Albowiem skoro H. G. (1) miał indywidualny tytułu podlegania ubezpieczeniom jako przedsiębiorca i skoro działalność prowadził w formie tak zwanej spółki rodzinnej zatrudniającej pracowników, to nawet przy uwzględnieniu treści przepisów art. 860 i następane k.c., był on płatnikiem składek związanych z prowadzoną działalnością (za pracowników) jako wspólnik (w rozumieniu realizowanego przedsięwzięcia gospodarczego) za które odpowiadali solidarnie wszyscy prowadzący działalność i był płatnikiem osobiście za składki na własne ubezpieczenie za realizację, których nie odpowiadały pozostałe osoby wspólnie z którymi prowadził działalność.

(art. 16 ustawy systemowej i art.864 k.c.). Dlatego też skoro niedopłaty dotyczyły indywidualnego tytułu ubezpieczenia H. G. (1) a przeprowadzone postępowanie nie doprowadziło do ustalenia, że wymagane składki zostały zapłacone, to płatnik którym jest H. G. (1) ponosi odpowiedzialność osobistą za ich uregulowanie. Kwestia ewentualnych wniesionych przez ubezpieczonego kwot na pokrycie należności składkowych związanych z prowadzoną działalnością, których nie można było zidentyfikować jako uiszczonych na indywidualne ubezpieczenie przedsiębiorcy, wykracza poza granice rozpoznawanej sprawy. Zagadnienie powyższe może być ewentualnie przedmiotem roszczeń regresowych lub rozliczeń prowadzonych pomiędzy osobami wspólnie prowadzącymi działalność gospodarczą w powiązaniu z treścią składanych w tym zakresie deklaracji rozliczeniowych.

Kierując się wskazaną argumentacją, nie podzielając zasadności podniesionych w apelacji zarzutów i nie znajdując podstaw które należało by uwzględnić z urzędu, Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.